

ESTEVE SUBIRAH

(1975, Ullà)

ESTEVE SUBIRAH.

► **En el lloc dels fets.**

2006-2008.

Caixa de llum, fotografia

Duratrans siliconada

sobre metacrilat.

150 x 300 x 14 cm.

Col·lecció Casa

de Cultura de Girona.

A la Biennial de Girona de 2008 vam treballar, braç a braç, per resoldre uns petits problemes tècnics i de temps amb l'obra que hi va presentar: *En el lloc dels fets*, que ens va fer tornar a coincidir en una cessió de l'obra per ser exposada en el Bòlit. Vaig poder constatar un Esteve Subirah absort en el resultat final de l'obra i en el procés creatiu i, per damunt de tot, la seva estreta relació i preocupació pel món i els mons de la vida quotidiana anònima, per exemple els entrepans de pernil de l'hora de l'esmorzar o les mans amb dits escapçats dels fusters. Tot prové de la realitat més propera, que Subirah embolcalla amb materials i paisatges diferents, propis.

Jana Leo, en un esquemàtic però profund assaig sobre Subirah, conclouia: «Va des de la representació més realista de la no-persona fins a intents poètics per establir la persona». Té tota la raó perquè, en tota la seva obra, Subirah es fixa en estranyes realitats que gairebé mai es dissocien de la realitat

**Jana Leo, en un profund assaig sobre Subirah, conclouia:
«Va des de la representació més realista de la no-persona
fins a intents poètics per establir la persona»**

estricta per anar a parar a nous no-llocs; i per apropiari-se del recorregut se serveix de la intervenció i de la instal·lació, de la fotografia en blanc i negre o en color, de caixes de llum i la llum i les paradigmàtiques videoinstal·lacions ens serveixen per entendre el discurs de Subirah.

La peça *En el lloc dels fets* (fotografia Duratrans, caixa de llum, 150 x 300 x 14 cm) és un clar exemple de la seva producció. Són unes fotografies enormes d'un succés ocorregut a Sarrià: una pedra esllavissada sobre una biblioteca, una cinta protectora de la policia. El resultat final sorprèn: tenim la sensació d'estar enfront d'una instantània presa en un decorat de Hollywood i per tant irreal, construït, fal·laç. És en aquest moment màgic, en què certa realitat passa a representar quelcom irreal, que l'artista d'Ullà incideix amb més virulència creativa.

Francisco Carpio diu d'ell: «Li interessien igualment els nous espais d'espera temporals i físics que sorgeixen a partir d'aquestes noves tecnologies digitals, i que es constitueixen com a autèntics i complexos no-llocs». Tiana Artigues parla així de la seva obra: «L'existència d'allò que no hi és, com a projecció d'una percepció viscuda, d'una empremta en nosaltres».

Subirah ha fet el seu aprenentatge a partir de la voluntat d'evolució des de l'Escola Municipal d'Art de Girona o l'Hangar de l'Associació d'Artistes Visuals de Catalunya (AAVC), a Barcelona. També ha estat artista resident a Londres o Hèlsinki. El seu bagatge expositiu ja comença a tenir un bon tou, com es pot comprovar en el seu web. La seva obra s'embolcalla en la imatge per esdevenir poema, lirisme.